

Arrest

nr. 82 799 van 11 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 februari 2012 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 24 maart 2011 een aanvraag in tot verblijf in toepassing van artikel 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Aan verzoeker wordt een verblijfsrecht verleend in functie van voormelde aanvraag.

1.2. Op 6 februari 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van

het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van: {...} gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

De betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

Artikel 10, §1, 5°: De vreemdeling die door middel van een wettelijk geregistreerd partnerschap verbonden is met een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk

Artikel 10, §1, 5°, c): de in het eerste lid vermelde partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen: beiden ouder zijn dan 21 jaar.

De echtgenote van betrokkene is minder dan 21 jaar. Noch zijn er bewijzen geleverd dat zij voor de aankomst van de partner in België tenminste een jaar samengeleefd heeft met hem.

Aangezien betrokkene pas in België aangekomen is op 28.03.2011, weegt de duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Tevens kan niet aangenomen worden dat de familiale of culturele en sociale banden met het land van herkomst niet meer belangrijk zijn na een verblijf van minder dan één jaar in België. Betrokkene verbleef immers meer dan 20 jaar in land van herkomst, en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 10 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 3 en 8 EVRM en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Verzoeker voert tevens een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De Dienst Vreemdelingenzaken treft verzoekers verblijfsrecht in om de volgende redenen:

“..”

4.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat ernstig in de fout door verzoekers verblijfsrecht in te trekken.

Inderdaad de verzoeker had een verblijfsrecht toegekend gekregen door de Dienst Vreemdelingenzaken. II De Dienst Vreemdelingenzaken kan hier niet op terugkomen omdat verzoekers situatie niet anders is dan zijn situatie bij de toekenning van het verblijfsrecht!!

Het rechtszekerheidsbeginsel is hierdoor ernstig geschonden.

4.2.1. *In dat opzicht is het dan ook een pure leugen vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken dat de verzoeker NIET meer aan de voorwaarden voldoet !!! Inderdaad, de beslissing stelt dat de betrokkene niet meer voldoet aan de voorwaarden. “De betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).*

4.2.2.

‘Niet meer voldoen’ betekent dat de verzoeker bij de aanvraag en bij de toekenning wel voldeed aan de gestelde voorwaarden. !! Evenwel is verzoekers situatie bij het nemen van de beslissing niet anders dan bij de aanvraag en de toekenning van het verblijfsrecht !!

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de verzoeker terecht een bepaalde verwachting mag koesteren vanwege de overheid, met name dat de overheid dezelfde houding inneemt als in het verleden. Deze verwachting is gerechtvaardigd aangezien de situatie van de verzoeker in vergelijking met het verleden niet gewijzigd was. De beslissing is ook onredelijk te noemen omdat de Dienst Vreemdelingenzaken een onjuist gebruik maakt van zijn beleidsvrijheid. Professor SUETENS stelde in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, 1. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235). “Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het “afdoende” karakter,

omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179). "Om na te gaan of het bestuurde grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het te allen redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55—56). Aangezien de situatie van de verzoeker ten tijde van de toekenning van het verblijfsrecht en ten tijde van de genomen beslissing van intrekking van verblijf, NIET GEWIJZIGD is, kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet nuttig poneren dat de beslissing redelijk is. De verhouding tussen de beslissing en de feiten ontbreekt in werkelijkheid aangezien de situatie van de verzoeker in se niet gewijzigd is tussen de toekenning en de intrekking van het verblijf en er geen sprake kan zijn van het niet meer voldoen van de voorwaarden. Integendeel, verzoekers gezinsleven werd zelfs nog meer uitgebouwd zodat het recht op verblijf in het kader van een gezinsleven gewettigd blijft.

4.3.

Ten tweede kan waargenomen worden dat gemotiveerd wordt dat de Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dat er geen wettelijk geregistreerd partnerschap afgesloten is met een vreemdeling met een verblijfsrecht van minimaal 12 maanden toegelaten of wanneer deze gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur.

"Artikel 10 §2, 5e : De vreemdelingen die door middel van een wettelijk geregistreerd partnerschap verbonden is met een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk.

Deze motivering slaat nergens op.

Artikel 10, § 1, 5° Vreemdelingenwet sluit de verzoeker niet uit. Zijn partner heeft een verblijfstitel B sinds 25/02/2010. Het geregistreerd partnerschap werd afgesloten op datum van 16/03/2011 en de aanvraag gezinshereniging werd ingediend op datum van 24/03/2011. De partner van de verzoeker is dus wel degelijk langer dan 12 maanden gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur. De motivering van de bestreden beslissing faalt derhalve.

4.4.

Ten derde dient waargenomen te worden dat de verzoeker en zijn partner reeds een koppel waren sinds 2008. Het feit dat de partner geen 21 jaar is, doet niets ter zake. Het verblijfsrecht is immers reeds toegekend. De Dienst Vreemdelingenzaken kan het verblijfsrecht slechts intrekken indien niet meer voldaan is aan de voorwaarden. Hiervan is geen sprake omdat de Dienst Vreemdelingenzaken het verblijfsrecht wel toekende. Aangezien de situatie niet wijzigt, kan hierop niet door de Dienst Vreemdelingenzaken teruggekomen worden. De intrekking van het verblijfsrecht gaat dan ook regelrecht in tegen de beslissing van toekenning van verblijf ten aanzien van een persoon wiens situatie niet gewijzigd is om de verblijfsintrekking te wettigen.

4.5.

Ten vierde is het werkelijk niet te begrijpen dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing durft te motiveren dat verzoekers banden niet opwegen tegen zijn banden met zijn thuisland.

Meer nog, er wordt gesteld dat zijn band niet vergeleken kunnen worden "met zijn relaties in het land van herkomst". Het is inderdaad niet te begrijpen dat de verzoeker die hier zijn gezinsleven uitbouwt met zijn partner en gemachtigd werd door de Dienst Vreemdelingenzaken, van deze zelfde overheid te horen krijgt dat zijn band met zijn partner niet opweegt met zijn relaties in het land van herkomst.

Het is een vaststaand gegeven dat de wetgever een zekere bescherming heeft willen bieden aan de gezinscel. Inderdaad, gezinsleden genieten binnen bepaalde grenzen een zekere bescherming. Dit uit zich onder andere in het artikel 8 EVRM.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet nuttig motiveren bij de intrekking van het verblijfsrecht dat de rechten van de verzoeker op eerbieding van zijn gezinsleven vervat in artikel 8 EVRM niet geschonden zijn.

- Eerst wordt de verzoeker gemachtigd tot verblijf en wordt hem het recht gegeven zich te vestigen met zijn gezin.

- Uiteindelijk wordt na een jaar legale samenwoning in België geoordeeld door diezelfde overheid dat dit recht op gezinsleven niet meer erkend moet worden omdat er niet meer voldaan zou zijn aan de voorwaarden van verblijfsrecht.

Evident wordt de verzoeker en zijn partner geconfronteerd met een ernstige schending van hun recht op gezinsleven. Evident bevindt de verzoeker zich in een prangende humanitaire situatie. De verzoeker zorgt voor een inkomen. Verzoekers partner studeert voort. Omwille van haar studies kan de partner deze evident niet zomaar opgeven omdat een op los geslagen overheid in zijn drang naar het behalen

van goede uitwijzingsstatistieken, van oordeel is dat het opportuun is om verzoekers verblijfsrecht nadat het door diezelfde overheid was toegekend toch maar opnieuw in te trekken. De verzoeker bouwde op legale wijze zijn gezinsleven uit en krijgt uiteindelijk te horen dat hij zijn gezinsleven dient stop te zetten. Uiteraard kan de verzoeker niet akkoord gaan met deze falende motivering.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken enkel de wettelijke mogelijkheid heeft om een verblijfsrecht in te trekken indien hieromtrent de wettelijke voorwaarden voldaan zijn en van de wettelijke bepalingen geen onredelijke toepassing gemaakt is.

Het is duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken zoals reeds eerder aangehaald, een beslissing nam op onredelijke wijze.

4.6.

Tot slot is de toepassing van de Dienst Vreemdelingenzaken niet wettelijk. De werkwijze stuit tegen de borst. Het bestuur kan evident niet op retro-actieve wijze een toekenning van verblijf van alle gevolgen ontdoen en het verblijf opnieuw intrekken. Ondertussen is een nieuwe wet op de gezinshereniging in voege gekomen. De verzoeker en zijn partner zullen omwille van de gewijzigde wetsbepalingen niet meer in aanmerking komen voor gezinshereniging. Aangezien de partner studeert zal zij nooit een inkomen kunnen verwerven die volstaat voor de gezinshereniging. a) De rechtszekerheid primeert daarentegen. b) De huidige bepalingen zijn slechts wet geworden NA de toekenning van verblijf!

Een brutale en onbillijke breuk dient ten allen prijze vermeden te worden. Het Grondwettelijk Hof stelde herhaaldelijk dat de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden zijn "indien de overgangsregeling of de afwezigheid daarvan tot een verschil in behandeling leidt waarvoor geen redelijke verantwoording bestaat of indien aan het vertrouwensbeginsel op buitensporige wijze afbreuk wordt gedaan. Dat laatste is het geval wanneer de rechtmatige verwachtingen van een bepaalde categorie van rechtsonderhorigen worden miskend zonder dat een dwingende reden van algemeen belang voorhanden is die het ontbreken van een overgangsregeling kan verantwoorden." (Zie o.a. GwH 15 januari 2009, nr. 2/2009; GwH 16 juli 2009, nr. 121/2009; GwH 17 september 2009, nr. 138/2009).

Het vertrouwensbeginsel of de rechtszekerheid is bijgevolg miskend indien afbreuk wordt gedaan aan de rechtmatige verwachtingen van een bepaalde categorie van rechtsonderhorigen. Dit impliceert dat de burger in alle redelijkheid moet kunnen aannemen dat het overheidsoptreden tot het door de verwachtingen gewekte resultaat zou leiden. De burger moet kunnen vertrouwen op wat niet anders dan als een vaste gedragsregel van de overheid dient beschouwd te worden. De regels van de gezinshereniging zijn een recht en GEEN gunst. Conform art. 8 EVRM is een belangwekkende bescherming toegekend aan het gezinsleven. Ook in de parlementaire voorbereiding werd gesteld dat het uitbouwen en de bescherming van een gezinsleven tot één de hoekstenen van de samenleving behoort (zie Wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voor wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging van niet EU-onderdanen, Parl. St. Kamer 2010-11, nr. 0443/001).

De bescherming van het gezin wordt bijgevolg als een fundamenteel mensenrecht beschouwd.

c) De rechtsonderhorige moet er inderdaad op kunnen vertrouwen dat als het verblijf werd toegekend en gesteld werd dat deze voldoet aan de voorwaarden gesteld in de Belgische wet tot uitoefening van het recht op gezinshereniging, deze ook effectief dit recht op gezinsleven kan uitoefenen.

d) De rechtsonderhorige heeft de rechtmatige verwachting dat de voorwaarden dezelfde blijven.

Dit is geenszins het geval als deze rechtsonderhorige geconfronteerd wordt met de afschaffing van het statuut waarop de rechtsonderhorige zich beriep.

Dat de verzoeker toch voldeed aan de bepalingen inzake gezinshereniging bleek uit het feit dat dit meermaals bevestigd werd door de bevoegde overheid doorheen de procedure.

De verzoeker werd een bijlage I5bis overhandigd.

Zelfs de afgifte van de bijlage I4ter bevestigt dat de verzoeker een verblijfsrecht werd toegekend omdat hij voldeed aan de voorwaarden.

De rechtmatige verwachtingen van de verzoeker worden derhalve bevestigd door het expliciete handelen van de overheid waarbij inlichtingen en informatie en bestuursdocumenten overhandigd worden aan de burger in zijn individueel geval.

De wetgever heeft geen evenwicht in stand gebracht tussen de verwachtingen van de getroffen personen en de doelstellingen die zouden beoogd worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient derhalve waar te nemen dat de artikelen 10 en 11 Grondwet, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel geschonden zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient dan ook verzocht te worden hierover minstens een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof."

2.2. In de nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij in essentie naar artikel 10, §1, 5° van de Vreemdelingenwet in voege sinds 10 januari 2011 en stelt zij dat aangezien niet betwist is dat verzoekers partner jonger is dan eenentwintig jaar en niet bewezen is dat hij ten minste een jaar heeft

samengeleefd met zijn partner voor de aankomst van zijn partner in het Rijk, verzoeker zich dan ook niet kan beroepen op de uitzonderingsbepaling van artikel 10, §1, 5° laatste lid waarin sprake is van de leeftijd van achttien jaar. Niet de datum waarop de partner van verzoeker verblijfsrecht verkregen heeft, maar wel de periode dat verzoeker en zijn partner vroeger hebben samengewoond is van doorslaggevend belang. Van de bewering dat verzoeker al sinds 2008 samen is met zijn partner liggen geen bewijzen voor. Wat betreft het argument dat zijn verblijfsrecht niet kan worden ingetrokken omdat zijn situatie niet gewijzigd is ten opzichte van het moment dat hem verblijfsrecht werd gegund merkt de verwerende partij op dat in de beslissing toepassing wordt gemaakt van artikel 11, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat in voege is getreden op 22 september 2011. Zij meent dat hieruit blijkt dat de bestreden beslissing terecht werd genomen daar verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij repliceert voorts op de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM en op de vraag om een prejudiciële vraag te stellen. Verwerende partij besluit dat het middel ongegrond is.

2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.4. De bestreden beslissing ontnemt verzoeker het verblijfsrecht omdat hij niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, meer bepaald omdat zijn partner geen eenentwintig jaar oud is. Evenmin zijn er bewijzen geleverd dat zij voor de aankomst van de partner in België tenminste een jaar met hem heeft samengeleefd.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker verblijfsrecht verkregen heeft in functie van zijn partner. Luidens artikel 10 van de Vreemdelingenwet dat op dat ogenblik van toepassing was op verzoekers verblijfsaanvraag, dienden beide partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd werd teruggebracht tot achttien jaar wanneer het bewijs geleverd werd dat zij, vóór de aankomst van de vreemdeling die vervoegd wordt in het Rijk, reeds ten minste een jaar samengewoond hebben.

De Raad stelt vast dat – op het ogenblik dat het verblijfsrecht werd toegekend aan verzoeker – zijn partner, geboren op 24 augustus 1992, negentien jaar oud was en bijgevolg verzoeker reeds op dat moment niet voldeed aan de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet om verblijfsrecht te verkrijgen. Evenwel heeft de gemachtigde toch beslist verblijfsrecht te geven aan verzoeker, ondanks het feit dat hij op de hoogte was van de leeftijd van de partner van verzoeker en er op dat moment evenmin bewijzen voorlagen die zouden toelaten de leeftijdsgrens van eenentwintig jaar naar achttien jaar terug te brengen. De gemachtigde kan zich bijgevolg niet redelijk beroepen op de toepassing van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk stelt dat het verblijfsrecht beëindigd kan worden wanneer de vreemdeling niet meer voldoet aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Het *'niet meer voldoen'* houdt immers noodzakelijkerwijze in dat verzoeker op een voorafgaand tijdstip, in casu bij de toekenning van het verblijfsrecht, wél voldeed aan de leeftijdsvoorwaarde inzake zijn partner, wat niet het geval is. Het redelijkheidsbeginsel is geschonden. Het betoog van de verwerende partij kan hieraan geen afbreuk doen.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Een verder onderzoek van de overige aangevoerde schendingen kan niet leiden tot een ruimere vernietiging zodat geen noodzaak tot bespreking hiervan bestaat.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 februari 2012 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER